

Pôstne zamyslenie I.

Prežívame pôstne obdobie a rozmyšľame v tomto čase viac o Ježišovi Kristovi, o jeho umučení, o kríži a o bolesti. Je dobré začať toto uvažovanie tak ako ho začínajú aj niektoré krížové cesty a to v Getsemanskej záhrade, alebo inými slovami na Olivovej hore. Tu v tejto záhrade prežíval náš Pán vnútorný boj. Tu sa rozprával s Otcom chvíľu pred svojím umučením. Vieme, že pritom prežíval veľké muky. Až také, že mu stekala krv po tele namiesto potu. Keď vošiel do záhrady po poslednej večeri s učeníkmi, jeho zjav sa zmenil: bol zarmútený a pociťoval úzkosť a preto i povedal tým, ktorí mali pri ňom stáť až do konca: „smutná je moja duša až na smrť, ostaňte tu a bedlite so mnou.“ Áno, máme pred sebou muža, ktorý sa nebál pustiť do zápasu s temnou mocou smrti. Nebojí sa jej, ale zároveň nemôže s ňou súhlasiť. Smrť je niečo negatívne. Niečo, čo pôvodne nepatrilo človekovi a do ľudského života. Preto je nám niečím neprirodzeným, nechceným ale zároveň niečím, čo musí prísť ako nutný dôsledok nášho života na zemi. Áno, náš Pán sa nám stal rovným vo všetkom. A je to práve teraz tá jeho ľudská prirodzenosť, ktorá sa bráni voči smrti. Nevieme presne o čo celkom išlo, ale vieme, že Pán prežíval určitú stiesnenosť a trpel úzkosťou. Nie, on nehral dramatické divadlo, aby zvýraznil veľkosť svojej obety, on to utrpenie sám skutočne prežíval. Mal zaiste na tú úzkosť a zármutok vážnu príčinu. Naše slová sú prislabé na to, aby sme mohli vyjadriť, čo sa tu za ten krátky čas na jeho čistú dušu zhmulo. Tu sa naplnili slová prorocstva: „A Pán uvalil na neho nepravosť nás všetkých.“ Bola to táto ľarcha nášho hriechu a hriechu celého ľudstva, ktorá ho sužovala. Bolo to jeho vlastné rozhodnutie, ktoré chcel potvrdiť a uistiť sa v ňom... Rozhodnutie zobrať na seba hriechy sveta a zomrieť za nás všetkých na kríži. A túto svoju smrť na kríži prijímal lebo tak chcel Otec, aby nás vyslobodil z moci diabla a hriechu. A tiež bola to jeho láska ku nám. On vedel, že je jediný, kto môže človeku vyriešiť jeho veľmi vážny problém, bol jediný kto mal moc i schopnosť zachrániť človeka i celé ľudstvo. A to za cenu vlastného života a s vedomím a prežívaním skutočnej a opravdivej lásky ku nám. Zodpovednosť strašne bolí, keď ju človek berie vážne. Mnohokrát by sme sa radšej zbavili zodpovednosti, len aby sme nemuseli rozhodovať o nepríjemných veciach, o ľuďoch a o sebe... Už to neboli roky, mesiace, týždne, dni, ale boli to už len hodiny od tejto chvíle, keď mal priniesť obeť svojho života na oltári kríža za našu spásu... V tejto zodpovednosti za nás všetkých a v tomto ťažkom poslaní cítil samotu, lebo iba on jediný mal prejsť túto cestu. Nik iný to nemohol spraviť miesto neho... A čo bolo smutné skoro nik to nechápal. A to slovo nik dávame, len preto že to bola iba jeho matka a potom nevieme, či ešte niekto, kto by bol pochopil túto jeho úlohu, toto jeho poslanie a dielo. Chce od tých naj dôvernejších, najbližších učeníkov, keď mu už nemôže v ničom inom pomôcť, aby sa modlili spolu s ním v Getsemanskej záhrade, ale oni nepochopili, nevnímali vážnosť situácie – spali a náš Pán ich ide zobudiť plný úzkosti a bolesti... Modlí sa vo svojej aramejskej reči: „ Abba, Otec. Otec, ty všetko môžeš, vezmi tento kalich odo mňa, ale nie čo ja chcem, ale čo ty!“ Aby sme nehovorili nepresne. Náš Pán sa v podstate nebojí smrti. Je ochotný podrobiť sa jej. Zaujíma ho len jedna otázka a chce mať istotu – či je to teraz Božia vôľa, či to chce Otec. Každá chyba v naplnení jeho poslania mohla zmariť spásu sveta. Spomína si azda na Abraháma ako skoro pred dvetisíc rokmi žiadal Boh od neho obeť vlastného syna a v poslednej chvíli ju zmenil. A Boh to môže i teraz zmeniť. Je to jeho dôvera v Nebeského otca, ktorá sa vyjadriť slovom nech sa stane ako chceš ty Otec... Jedna vec je tu veľmi dôležitá na pochopenie a síce, že náš Pán nepodliehal tak osudu ako mu podliehame my... On ako Boh bol tvorca osudu. To znamená, že by sa nebolo stalo nič, čo by on sám nebol chcel. Aj tu v Getsemanskej záhrade nešlo o niečo, čo sa nedalo zvrátiť, alebo o niečo čomu by sa nedalo zabrániť. Stačilo mihnutie oka a všetko o čom i on sám vedel: čo chystal Judáš s veľradou, by bolo zmarené. Žiadna moc sveta by ho nemohla donútiť zomrieť. Ved' vieme, koľkokrát ho chceli ukameňovať a vždy vyšiel z toho. My sme nikdy neboli v takejto situácii rozhodovania o ľudských dejinách, ani o svojich, tak ako on. My prijímame a prispôbojeme sa väčšinou tomu, čo je pred nami. Máme určitý výber určité možnosti a tvoríme aj my svojimi rozhodnutiami osud sveta ale nie tak ako to mohol on. On mal moc akú nemáme my. Moc úplne a absolútne rozhodovať o tom, čo bude. Zápasil tu o istotu, či je to jediná cesta spásy ľudstva odovzdať sa moci ľudí, vziať na seba kríž a zomrieť na ňom. Chcel vedieť či ten kalich musí vypíť... Pravda je taká, že ak Otec povie áno, tak on vie čo nasleduje. Preto my nemáme vždy radi pravdu, lebo vieme, že keď Otec povie niečo nepríjemné pre nás, nechce sa nám to prijať... Náš Pán prijal Otcovu vôľu, nastal čas a má zomrieť na kríži. Áno, berie do svojich rúk a prijíma kalich utrpenia...

*Ó dobrotivý Tvorca náš,
čuj prosby, ktoré v slzách ti
v posvätný tento pôstny čas
šeptáme za štyridsať dní.*

*Ty skúmaš srdce do hlbín,
vieš, akí krehkí bývame;
prišli sme naspäť ku tebe,
odpusť nám, vrúcne
žiadame.*

*Veľa sme všetci zhręšili,
no ušetři nás kajúcich;
pre slávu svojho mena nás
znavených liekom občerstvi.*

*Daj síl, nech telo odbojnę
zdržanlivosťou skrotíme,
nech triezve srdce opustí
všetko, čo hriech je,
nečnosti.*

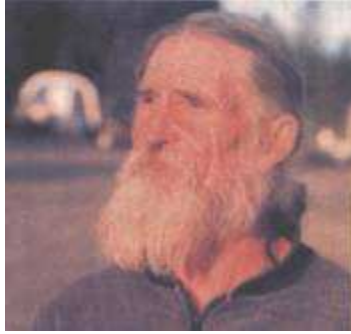
*Daj Trojjediný Bože náš,
čo blaženosťou oplývaš,
nech plody pôstov prehojnę,
zbierame v svojej
striedmsti.*

Amen

Pôstny hymnus

Tešiť sa z obrátenia druhých

Vedieť sa z niečoho radowať patrí k podstate ľudskej prirodzenosti. Zdroje radosti sú rozličné. Jestvuje však jeden zdroj, ktorý neprináša radosť každému. Je to radosť z toho, ak iného stretne šťastie. Žiaľ, len málo ľudí sa vie tešiť zo šťastia druhého.

Vieme si asi predstaviť, aké šťastie prežíval slepý muž, ktorému Ježiš vrátil zrak. Logicky by sme mali predpokladať, že všetci, ktorí ho poznali a videli, sa radovali s ním. Ale ani ľudia v Ježišových časoch neboli iní ako my. Netešili sa.

Neradovali sa jeho susedia, ktorí ho denno-denne vídali žobrať. Dokonca niektorí pochybovali o jeho totožnosti a pokladali ho za iného človeka. Netešili sa ani farizeji. Nadávali na Ježiša, že zázrakom porušil predpisy soboty. Vypočúvali uzdraveného a chceli ho presvedčiť?, že nebol slepý, a keď sa im to nepodarilo, nazvali ho hriešnikom a vyhnali ho.

Utrpenie v každom ľudskom živote

Skôr či neskôr narazíš hlavou do toho prekliateho trámu, ktorý zmení tvoj život na kríž. Ochorieš. Stane sa ti nehoda. Zomrie človek, ktorého máš rád. Prekazia ti kariéru. Manžel či manželka ťa zradí a opustí ťa. Nieкто ti protirečí, chce ťa zničiť, ponižuje ťa alebo ťa odmieta. Už viac nevládzeš. Zostarneš.

Trám môže mať rôzne tvary a rôzne rozmery. Neberie ohľad na tvoje tituly, na tvoje postavenie, tvoje meno, tvoju povesť, rozmery tvojej peňaženky, na tvoje vzťahy či tvoje úspechy.

Si šťastný. Všetko ide podľa tvojich predstáv.. Zrazu sa ti do cesty postaví trám. Kríž je súčasťou každého ľudského života. A predsa mu len málokto dokáže čeliť. Neprijímajú ho a zosmutnievajú.

Vtedy sa mnohí strácajú. Neurológovia, psychiatri majú práce vyše hlavy. Nemáš iné riešenie: alebo svoj kríž poneseš, alebo ťa pritlačí k zemi!

Ale budeš ho môcť niesť iba vtedy, keď objavíš jeho úlohu a zmysel. Kríž ťa vedie k pravde o tebe, k tvojmu pravému obrazu syna ľudí, ktorý je úbohý, slabý, krehký a malý. Kríž ťa môže oslobodiť od hmoty, v ktorej by si sa mohol utopiť; môže ťa oslobodiť od pokrytectva. Je ako anténa, ktorou môžeš zachytiť Božie poslanstvo. Neoslobodí ťa od utrpenia, ale oslobodí ťa od nezmyselnosti a neúčinnosti!

A znovu budeš samým sebou.

A znovu budeš človekom...

... a s uplakanými očami budeš vidieť všetko inak, a oveľa krajšie.

Phil Bosmans „Kľúč šťastia“

Čo je najzaujímavejšie, netešili sa ani jeho rodičia. Priznali sa síce, že je to ich syn, ale vyhovárali sa, že nevedia, ako je to možné, že vidí, ani kto mu vrátil zrak. A tak sa radoval len uzdravený. Je sympatické, že nepodľahol tlaku obyčajných ľudí ani farizejov.

Ani v súčasnosti sa ľudia veľmi netešia, keď sa chce niekto zmeniť. Dosvedčujú to aj skúsenosti tých, čo absolvovali protialkoholické či protidrogové liečenie. Iba málokto z nich dokázal abstinovať a prestať brať drogy, lebo prostredie, do ktorého sa vrátili, im nepomohlo. Práve naopak - znova začal tlak, ovplyvňovanie a výsmech, ktorému podľahli.

Čosi podobné sa môže odohrávať aj na náboženskej rovine. Človek, ktorý chce napríklad po svätej spovedi radikálne zmeniť svoj život, môže počítať s tým, že v jeho prostredí ho čaká iba niekoľko ľudí, ktorí budú mať z jeho rozhodnutia radosť. Viacerí sa však budú snažiť, aby mu jeho rozhodnutie prekazili a znechutili. Priemerná masa neznáša, keď chce niekto vystúpiť z radu a žiť inak. Hneď má poruke rozličné argumenty. Počnúc výsmechom, že sa stáva náboženským fanatikom, a končiac argumentom, že v dnešných časoch nemá zmysel zmravňovať vlastný život.

Je to vždy veľké šťastie, keď sa chce niekto obrátiť a zmeniť svoj život. Mali by sme sa z toho naozaj úprimne radowať a takému človekovi pomáhať zo všetkých síl.

MARIÁN ŠURÁB

Sväté omše v 4.týždni pôstneho obdobia

7. III. Pondelok

18.00 + Berta Rajtíková a rodičia

9. III. Streda

18.00 + na úmysel

11. III. piatok

18.00 + na úmysel

12. III. sobota

18.00 + Rudolf Burdan

Upratovanie kostola č.d. 325-357

13. III. 5.pôstna nedeľa

8.00 + Anna Huková a syn Miroslav

9.15 Poďakovanie za Božiu pomoc pri dožití 70.rokov

V sobotu 12.marca od 14.00 do 17.00 hod. bude spoločná sv. spoveď pred Veľkou Nocou.

Liturgický kalendár

7. III. pondelok sv. Perpetua a Felicita, mučeníce

8. III. utorok sv. Ján z Boha, rehoľník

9. III. streda sv. Františka rímska, rehoľníčka

10. III. štvrtok sv. Makarius, biskup

11. III. piatok sv. Konštantín, kráľ, sv. Pionius, kňaz, mučeník

12. III. sobota sv. Teofan, mních

Slovo na dnes

Je to jedinečná modlitba, niečo ako breviár pre laikov, ktorý môže viesť k výšinám svätosti.

Lev XIII. 83

Ruženec

Existuje jedna tradičná forma modlitby, ktorá zahŕňa takmer všetky ostatné formy modlitby a ktorú môžeme učiť deti skôr než sa naučia čítať a písať. Po stáročia viedla verných od úpätia duchovného života k vrcholkom, bez toho, že by si uvedomovali, že niekam putujú. Preto u človeka, ktorého duchovný vzostup nastal vďaka ružencu, málokedy nájdeme pýchu alebo aroganciu.

Môžeme začať tým, že budeme iba pomaly a sústredene hovoriť každú jednotlivú modlitbu, snažiť sa pochopiť jej zmysel a potom ju prijať za vlastnú. Potom sa časom naučíme, ako sa ju modliť tak, aby sa zvyčajné rozptyľujúce myšlienky utišili a aby sme mohli rozjímať o každom tajomstve zvlášť. Postupne sa rozjímanie premení na láskyplné vnímanie toho, ako bytosť - tá najväčšej lásky hodná bytosť, ktorú kedy svet nosil - ako koná tie najľudskejšie veci na svete s takou veľkou láskou, a je za to na smrť nenávidená. Ak sa dostaneme do tohto bodu, už nie je nutné počítať zrnká ani recitovať modlitby, pretože zvnútra, zo srdca povstávajú slová vyjadrujúce city, a tie sa začínajú uberať k tomu Jedinému, ktorého láska - zdá sa - prevyšuje každé pomyslenie.

Potom, keď slová ustúpia chvíli radostného kontemplatívneho mlčania, netreba robiť nič iné, len v tichosti vychutnávať plnosť, ktorú dostávame a zakúšame. Keď tieto okamihy skončia a znovu sa objaví rozptýlenie, treba sa vrátiť k počítaniu zrniek a sústredeniu sa na každú nasledujúcu modlitbu, alebo je čas znovu rozjímať o tajomstvách. Keď sa zdá, že chvíle temnoty, sucha a vyprahnutosti znemožňujú všetko ostatné, je dobré uchýliť sa k inému spôsobu modlitby, ktorý sa tradične nazýva modlitbou srdca. Je to modlitba, ktorá nám pomáha upriamiť najhlbšiu túžbu srdca k Bohu vtedy, keď sa zdá, že city a pocity, ktoré nám kedysi pomáhali, nás teraz len rozptyľujú. Modlitbou pri počítaní zrniek teraz môže byť len Buď vôľa tvoja!, Ježišu, zmiluj sa!, Maria, pomôž! alebo len Ježišu! či iná taká modlitba, ktorá vyjadruje našu najhlbšiu potrebu, keď vyschne studňa.

Takýmto spôsobom sa naučili modliť naši rodičia a prarodičia. Duch Svätý ich potom viedol ďalej k mystickej modlitbe, bez toho, že by si to uvedomovali.

David Torkington

Ťažkosti v prežívaní svätej omše

Je liturgia svätej omše smutná – veď je pamiatkou umučenia a smrti? Alebo je radostná, keďže je pamiatkou zmŕtvychvstania Pána? V liturgii je miesto na zamyslenie aj na smútok, na sústredenie aj na potlesk detí, na posvätné ticho aj na hlasnú modlitbu, a hovorené slovo aj na spev. Všetky tieto prvky musia byť v súlade, aby sme neupadli do krajnosti.

Už toto úvodné konštatovanie naznačuje, že najvhodnejším prostredím pre Eucharistiú je spoločenstvo. Preto Cirkev aj kňazom, ktorí pre rozličné služby nemajú vlastný kostol ani farnosť, odporúča sláviť predovšetkým koncebrovanú svätú omšu, teda spolu s inými kňazmi. A ak v prípade nemožnosti byť spolu s inými pri oltári, majú sláviť eucharistickú obeť sami, odporúča im aspoň jedného zástupcu veriacich, aby vytvorili aspoň to najmenšie spoločenstvo

Najväčšie ťažkosti v prežívaní svätej omše vyplývajú práve z toho, že nevieme vytvoriť skutočné spoločenstvo, lebo dnešní ľudia, aj keď stoja okolo oltára jeden vedľa druhého, nemajú medzi sebou navzájom nijaký skutočný kontakt.

Skúsme si všimnúť naše kostoly počas rannej svätej omše vo všedný deň. Sám som pozoroval dosť často ako celebrant prvú rannú a poslednú večernú omšu v našom kostole. A výsledok môjho pozorovania? Každý si sadá do svojej lavice, čo najďalej od oltára aj od druhého človeka.

Všetky argumenty, ktoré zazneli z úst mnohých kňazov v prospech spoločenstva, vyznievajú akoby hádzal hrach na stenu. Jednoducho, prítomní veriaci ich asi nechcú počuť, alebo ak ich aj vypočujú, tak sa aspoň trochu na niekoľko dní pohnú, prídu aj bližšie k oltáru a sadnú si jeden vedľa druhého, ale po niekoľkých dňoch sa znova všetko vráti do starých zlých koľají.

Tak vzniká presný opak toho, čo malo vzniknúť. Malo vzniknúť liturgické zhromaždenie Božieho ľudu, a máme pred sebou hŕstku sebcov rozptýlených po celom kostole, predovšetkým čo najďalej od oltára aj od druhého človeka.

Samozrejme, súhlasím s vami, keď si v tejto chvíli v srdci hovoríte, že vonkajšie postoje nie sú najdôležitejšie. Problém je skutočne omnoho hlbší.

Účastníci liturgie sa totiž vôbec nevnímajú navzájom ako bratia a sestry. Každý dobrý dušpastier farnosti veľmi dobre vie, koľko je v tom jeho košiari hnevov, súdnych sporov a nenávisti.

Aj napriek tomu, že ich Spasiteľ, aspoň tak sú presvedčení, jednoznačne povedal: „Nech slnko nezapadne nad vašim hnevom“, nad ich hnevom slnko zapadá a trvá to nie deň, ale celé mesiace, roky, či dokonca desiatky rokov. Teda Ježišovo učenie o zmierení oni neprijímajú, iba ak si pomyslia: to by mal počuť ten a ten....

Eucharistická obeť je sviatosťou bratstva a lásky, nie je možné ju celebrowať v rozbitom spoločenstve, preto je nesmierne dôležitá povinnosť pokánia a zmierenia. Je to neodmysliteľný prvok eucharistickej liturgie. Kristus sám hovorí: „Keď teda prinášaš dar na oltár a tam si spomenieš, že tvoj brat má niečo proti tebe, nechaj svoj dar tam pred oltárom a choď sa najprv zmieriť so svojím bratom; až potom príď a obeť svoj dar.“ (Mt 5,23-24)

Svätá omša má formovať náš život, má nás učiť otvorenosti a добрote voči druhým. To znamená, že by sme si mali viac všímať napríklad hneď na začiatku svätej omše úkon kajúcnosti, potom znak pokoja, ktorý u nás veľmi často znie ako odverklikovanie naučenej formulky: Pokoj a bratská láska nech sú medzi nami. Niekedy si myslím, že spokojne by sme mohli vymeniť túto formulku za takúto: Pokoj a bratská láska sú pre nás, dnešných kresťanov, neznáme pojmy. Mali by sme si viac všímať pravý zmysel svätého prijímania, ktoré je znakom

jednoty veriacich v Kristovi. Ak totiž svätú omšu nebudeme prežívať ako výzvu, aby sme sa stali ľudskejší, solidárni v dobrom, nebude kultom, ktorý sa páči Bohu.

Celá premena, ku ktorej smeruje Eucharistia, je nielen premenou chleba a vína na telo a krv Ježiša Krista, ale je to premena ľudí zo sebcov na ľudí žijúcich v spoločenstve, ktoré je symbolom konečného spoločenstva ľudí s Bohom.

Eucharistická premena je trvalá a je prameňom novej prítomnosti zmŕtvychvstalého Krista vo svete. On, nezávislý od hmoty, stáva sa prítomný v znaku chleba a vína. Tento znak je mu potrebný len vo vzťahu k nám.

Takže Eucharistia, ako obeta Ježiša Krista a naša obeta, aj ako hostina lásky je styčným bodom toho, čo je večné, s tým, čo je časné.

Andrej Filípek SJ, „Z oboch strán oltára“ 2002

Šesť občanov z Calais

V roku 1347 obliehalo vojsko anglického kráľa Eduarda francúzske prímorské mesto Calais. Múr okolo celého mesta znemožňoval akýkoľvek styk s okolitým svetom. Čoskoro vypukol hladomor: najprv zomierali starí ľudia, potom už aj dojčence, ktorých matky stratili mlieko. Ale aj muži veľmi zoslabli. Na vážny odpor sa nedalo ani len pomýšľať.

Vtedy posol kráľa Eduarda žiadal pri bráne o povolenie vstúpiť. Pred mestskou radou vyhlásil: „V najbližších troch dňoch môj kráľ dobyje a vypáli toto bohaté mesto. Všetci budú musieť zomrieť - muži, ženy, deti.“ Občania sa ho opýtali: „Niet pre nás nijakej záchrany?“ „Ale áno,“ odpovedal posol, „ak za vás dobrovoľne zomrú šiesti najpoprednejší muži mesta. Zajtra ráno nech sa naboso, s povrazom okolo krku a oblečení len v košeliach dostavia do anglického tábora.“

Tá hrozná správa prebehla mestom ako požiar. Čo len s nimi bude? Budú tí z horných desaťtisíc myslieť iba na seba?

A šiesti najpoprednejší prehovorili: „Vždy sme sa usilovali svojou prácou a svojím bohatstvom verne slúžiť ľuďom tohto mesta. A sme pripravení v zastúpení celého mesta zajtra položiť život!“ A obyvatelia mesta s plačom pokľakli a hlasno sa modlili za nezištných občanov. Na druhé ráno sa tí šiesti pobrali do kráľovho tábora. Ten sa na nich len opovrzhivo a posmešne pozrel. Kat bol pripravený mečom ich sťáť. Vtom sa kráľovná hodila pred kráľom na kolená a prosila: „Ušetri mesto i týchto mužov, lebo sú ochotní dať svoj život za druhých!“

Kráľ sa dal prehovoriť len po dlhom váhaní. Všetkým daroval život, lebo ich najpoprednejší boli ochotní obetovať životy za ľudí v meste.

Svätá Felicita

7.marec

Sv. Felicita, mučienica (Sviatok má 7. marca spolu so sv. Perpetuou (+ 7. marca 202 (203) v Kartágu, Tunis)

Otrokyňa Felicita žila v Kartágu. Ako katechumenku ju spolu s ďalšími čakateľmi na krst vrhli do väzenia počas prenasledovania kresťanov za cisára Septima Severa. 7. marca 202 alebo 203 usporiadal cisár pri príležitosti narodenín svojho syna v obrovskej aréne v Kartágu hry s divokými zvieratami, v ktorých mali byť zabíjaní aj kresťania. Živých ich všetkých predhodili dravcom. Keď napriek ťažkým zraneniam prežili, vrazili

im kati meč do hrdla, a tak ich usmrtili. Pochovali ich neznámi veriaci a čoskoro vznikla nad ich hrobmi bazilika, z ktorej sa zachovali len archeologické vykopávky.

Trpíš iba sám?

Hoci spomienka na umučenie sv. Perpetuy a Felicity pripadá na 7. marec, zastavme sa už dnes pri jednej z nich, pri sv. Felicite.

Začiatkom roku 203 uväznili v Kartágu 5 katechumenov (čakateľov na krst). Boli medzi nimi aj dve ženy - 22-ročná mamička novorodenca, bohatá Perpetua, a otrokyňa Felicita, ktorá bola už 8 mesiacov v pozhnanom stave. Božím riadením hneď po uväznení mohli prijať sviatosť krstu. Takto posilnené verejne vyznali vieru v Ježiša Krista, za čo boli odsúdené na trest smrti. Všetkých spolu mali hodiť divým zverom.

Všetkých, až na Felicitu. Tá mala byť popravená neskôr, po pôrode. Felicity sa zmocnila úzkosť. „Vydržím samotu? Nezlomí ma strach, opustenosť?“ pýtala sa v duši. Prosila bratov i sestru o modlitby, aby mohli zomrieť spolu. Pán ich vypočul. Felicita vo väzení porodila zdravé dievčatko. Žalárnik sa jej smial: „Keď už teraz tak nariekaš, čo budeš stvárať pred divými šelmami?“ Felicita v pôrodných bolestiach odpovedala: „Teraz trpím sama, potom však bude vo mne trpieť Kristus.“ Tieto slová potvrdila svojou smrťou. Spolu s Perpetuou ich postavili pred divú kravu, ktorá ich preklala a vláčila po zemi. Nezomreli hneď, hrdinsky znášali ukrutné bolesti, ktoré ukončil až katov meč.

Pane, nie raz mi už vyhrkli slzy a nasledoval usedavý plač a dlhé vzlykanie, keď som bola napr. u zubára. Vreckovku som mala od slz, zub bolel.. sadala som do kresla, zubár spustil vrtačku a ja som kričala skôr, ako sa mi dotkol zuba... Alebo u lekára - koľko síl ma stojí jedna injekcia! Alebo silná nádcha, bolesť hlavy či udreté koleno. Dôvod? Trpela som iba sama! Netrpela som s tebou, Pane. A práve k tomuto ma pozýva dnes sv. Felicita. Spojiť tú dnešnú bolesť, ktorá ma čaká, s tvojou bolesťou na kríži. Potom aj vo mne budeš trpieť ty, Pane, a s tvojou pomocou vydržím aj najväčšiu bolesť niest' hrdinsky pokojne. Amen.

www.kjs.sk/vistuckelisty

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku